BİR ANADOLU POLİSİYESİ

KANLI İCAT

ROMAN

GENÇOSMAN DENİZCİ

4. BASKI

Hayat

KANLI
İCAT

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-158-0
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 563
Hayat Edebiyat : 57
Kitabın Adı : Kanlı İcat
Yazarı : Gençosman Denizci
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayaınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2020
Baskı & Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde No: 8
Malıköy - Temelli / Ankara
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

KANLI İCAT

GENÇOSMAN DENİZCİ

Hayat

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize'de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul'da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır.
Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci
Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

1

Sessiz çığlık

Ayakkabılarının üzerine galoş geçirilmiş, elleri eldivenli, ağızları maskeli dört polis memuru, battaniyeye sarılı gencin cesedini apartmanın dışına çıkardıklarında, neredeyse iki saatten beri olay yerinin çevresinde bekleşen mahalleliyi bir hüzün kaplamıştı. Yaklaşık on kişiden oluşan topluluğun içerisindeki kadınların gözleri, anneliğin vermiş olduğu duygusallıkla olsa gerek ağlamaklıydı. Hele içlerinden ikisi vardı ki ölen genci tanımadıkları halde hüngür hüngür ağlıyorlardı.

İki eliyle gözlerini silmeye çalışan Fatoş, "Kız Ayşegül!" dedi yanındaki komşusuna, "Sen tanıyor musun oğlanı, kimmiş?"

"Yok Fatoş, tanımıyorum. Ama bizim bey geçenlerde evine girerken görmüş, ayaküstü laflamış delikanlıyla."

"Okuyor muymuş?"

"Evet."

"Üniversitede mi?"

"Hayır, lisede okuyormuş."

"Vah vah, pek de gençmiş. Kimi, kimsesi yok muymuş acaba?"

"Bilmem ki…" diye cevap veren Ayşegül, on beş metre kadar uzağında, biraz korku biraz da meraklı gözlerle etraftaki olağandışı hareketliliği seyreden, mahallenin haylazları arasındaki oğluna seslendi. "Hüseyin… Hüseyin… Kime sesleniyorum oğlum, duymuyor musun beni?"

"Duyuyorum anne. Ne var?"

"Çabuk buraya gel!"

"Bana ne ya."

"Fatoş, bak görüyor musun edepsizi, nasıl da omuz silkiyor?" diye dert yanınca, komşusu, "Hep aynılar Ayşegül, hep aynılar... Aha benim berduş da seninkinin yanında işte."

Karne tatili başladığından beri havanın hep yağmurlu olması sebebiyle evlere hapsolmuş çocuklar, nihayet bu sabah şehre merhaba diyen güneşle birlikte sokağa hücum etmişlerdi âdeta. Sekiz-on kadar yaramaz, dalmış oldukları oyundan fırsat bularak 'Polis Olay Yeri Girilmez' yazılı sarı bandın hemen dışında saf tutmuşlardı.

Hüseyin bir elini arkadaşının omzuna atmış, diğerini de cebine sokmuştu. Hemen önlerinde cereyan eden hareketlilik, daha geçenlerde televizyonda seyretmiş olduğu polisiye film sahnelerine ne de çok benziyordu.

"Seyfettin, film mi çeviriyorlar yoksa?" diye sordu arkadaşına.

"Yok be oğlum, ne filmi?" dedi Seyfettin. "Çocuk resmen ölmüş. Allah rahmet eylesin... Polisleri, arabaları görmüyor musun; telsiz konuşmalarını, siren seslerini duymuyor musun?"

"Haklısın kardeşim. Benim ki de laf işte." diyerek Seyfettin'in yanından ayrılan Hüseyin, üç beş adımda annesinin yanı başında idi.

Ayşegül Hanım, bir kabahat işlediğinde annesinin karşısında tir tir titrediği kendi çocukluk dönemiyle karıştırmış olacak ki, elinin tersini gösterdi oğluna. Sözde gözdağı vermek isteyerek, "Neredesin bakayım sen? Deminden beri niye bağırtıyorsun beni milletin içinde?" diye çıkıştı Hüseyin'e.

"Bağırma sen de anne." diye karşılık verdi oğlu. "Geldim işte ne oldu?"

"Sus, cevap verme bana."

"İyi, tamam."

Bir süre sonra, "Kimmiş, öğrenebildin mi bari?" diye sordu Ayşegül Hanım.

"O abiyle geçen hafta, okullar tatile girmeden iki gün önce yolda karşılaşmış, biraz laflamıştık." dedi Hüseyin. "Adını söylemişti ama unuttum, hatırlamıyorum."

"Oğlum kaç defa tembihledim sana değil mi? Ne diye tanımadığın kişilerle konuşuyorsun?"

"Mahalleye yeni taşınmışlardı anne. Gitmek istediği bir yerin adresini sormuş ben de tarif edivermiştim. Hal hatır derken, hepsi o kadar. Hem iyi bir çocuğa benziyordu."

*

Beş katlı, yaklaşık kırk yıllık apartmanın yetmiş metrekarelik bodrum katından, üç günden beri etrafa kötü kokular yayılıyordu. Bu duruma daha fazla dayanamayan mahalleli sonunda polise haber vermişti. Karakol yedi yüz elli metre mesafedeydi. On beş dakika sonra olay mahalline intikal eden polis ekipleri, üç kenarı diğer apartmanlara bitişik inşa edilmiş olan apartmanın giriş kısmını, 'Polis Olay Yeri Girilmez' yazılı sarı bant ile çevirmişti. Apartmanın dört aydan beri boş olan giriş katıyla birinci katının camlarına 'kiralık' yazısı asılmıştı.

Dar bir merdivenle inilen bodrum kattaki küçük dairenin ahşap giriş kapısı, çilingir çağırmaya bile gerek duyulmayacak, hafif bir omuz darbesiyle açılabilecek şekilde kilitliydi. Öyle ki, yer yer boyaları dökülmüş kahve renkli kapının tavana yakın kısmının orta yerinden başlayıp köşeye doğru gittikçe genişleyen, yaklaşık yarım santim genişliğinde bir aralık vardı.

1.80 boylarında, geniş omuzlu, atletik yapılı, daha iki yıllık polis memuruna, "Cemil, gel oğlum buraya!" diye seslenip kenara çekilen babacan tavırlı karakol amiri Komiser Arif, "İttiriver aslanım şu kapıyı." dedi.

Polis memuru Cemil, hafif bir omuz darbesiyle iğreti duran ahşap kapıyı değil de, çürümeye yüz tutmuş gencecik bir bedene hapsolan sessiz çığlığın yürek kapısını ardına kadar araladığının farkında değildi!

Elleri eldivenli, ağızları maskeli polis ekipleri tarafından apartmanın bodrum katındaki dairede ölü olarak bulunan gencin cesedi otopsi için adli tıp morguna kaldırılacaktı. Ceset, küvetin içinde sırtüstü yatar vaziyette bulunmuştu. Ortada, ilk bakışta şofben zehirlenmesine bağlı olarak meydana gelmiş bir ölüm vak'ası vardı sanki.

Bodrum kattaki dairenin hem salon, hem oturma odası, hem de mutfak niyetine kullanılan bölümü oldukça temiz ve tertipliydi.

Komiser Arif, çiçek desenli muşamba kaplı yemek masasının üzerinde bulunan kimliği eline alıp yakın gözlüğünü taktı. Gencin kimlik bilgilerini elindeki cihaza giren Komiser, bir süre sonra etrafındakilere, "Çocuğun GBT'si[1] temiz." dedi.

***

1 Genel Bilgi Taraması

2

Başkomiser Fatih'in beklentisi

Dondurucu soğukların hüküm sürdüğü bir kış gününde, Fırat Nehri'nin buzla kaplı kısmında bulunan esrarengiz cisimden sonra olaylar hızla gelişmiş, Erzincan'da adeta yer yerinden oynamıştı. Başkomiser Fatih Korkmaz, inanılmaz bir efor sarf ederek daha haftasına varmadan, çözümsüz gibi duran bir dizi muammayı açıklığa kavuşturmuştu. Erzincan'daki bu çetrefilli olayı çözdükten bir gün sonra asıl görev yeri olan İstanbul'a dönen delifişek, teşkilata geldiğinde Emniyet Müdürü Salih Bey ve mesai arkadaşları tarafından çiçeklerle karşılanmış, üstüne üstlük iki maaş ikramiyeyle de ödüllendirilmişti.

Fatih, yaklaşık on gün içerisinde Müdürü Salih Bey'in önceden kendisine müjdesini vermiş olduğu ve öteden beri çok istediği Cinayet Büro Amirliği'ne atanmayı bekliyordu. Emniyetteki mevcut Cinayet Büro Amiri'nin Adana'ya tayini için kurumlar arası gerekli işlemler birkaç gün önce yapılmış, tayin yazıları her iki şehrin emniyet teşkilatlarına karşılıklı olarak iletilmişti. Sadece, Başkomiser Fatih Korkmaz'ın Cinayet Büro Amirliği'ne atama yazısı kalmıştı.

*

Fatih, akşam mesai bitiminde Avcılar'daki evine yakın çiçekçiye uğrayıp, "Merhaba Dilay." dedi. "Mevsim çiçeklerinden bir buket hazırlar mısın?"

"Emrin olur abi." diye cevap veren çiçekçi kız Dilay, içeriye doğru seslenip, "Gülhan… Bu sabah gelen çiçek partisinden Öykü Hanım için bir demet yapıver hemen." dedi.

Kapıyı açan hanımına yine önce çiçek demetini uzatıp selam verdi ve "Buyur hayatım, senin için." dedi.

"Çok teşekkür ederim hayatım." diye karşılık veren karısı, "Tabii benim için olacak. Başka biri mi var yoksa?" diyerek muziplik yaptı.

"Öf, aman be Öykü... Sofra hazırsa hemen oturalım mı, çok acıktım."

"Şaka yapıyorum hayatım. Hazır hazır. Sen geç, ben çocuklara da sesleneyim."

"Tamam. Önce elimi yüzümü yıkayayım."

Dört kişilik küçük mutfak masasında akşam yemeği yenmiş, hep beraber salona geçilmişti.

Mis gibi Rize organik çayından bir yudum alan Fatih, "Ee, çocuklar… Yakında okullar açılıyor." diye Burak'la Ayşe'ye takıldı.

"Sorma baba ya…" dedi Burak, "Arkadaşlarla şöyle ağız tadıyla bir sinemaya bile gidemedik daha."

"Bak sen kerataya! Gitseydin be oğlum."

"Fırsat olmadı ki babacığım."

"Hayırdır, çok mu dersin vardı?"

"Yoo."

"Ee, o zaman?"

"Bilgisayardan fırsat bulamadım ki."

"Fesuphanallah!" diye kızgınlığını ifade eden babasını, "Ben bir

an önce okulların açılmasını istiyorum babacığım." diye atılan kızı Ayşe sakinleştirdi.

"Söyle bakalım babasının pamuk şekeri, çok mu seviyorsun okulunu?"

"Hem de çok. Arkadaşlarımı ve öğretmenimi de özledim."

"Öyle mi?"

"Evet babacığım."

"Okulu, arkadaşlarını ve öğretmenini özlemen, sevmen çok iyi kızım. İnşallah hep böyle devam eder." diye karşılık veren Fatih, "Hadi şimdi siz odalarınıza geçin de biz annenizle biraz konuşalım." diyerek çocukları gönderdi.

"Hayırdır Fatih! Bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok hayatım, telaşlanma. Malûm, yazıyı bekliyoruz işte."

"Ne yazısı?"

"Atama yazısı."

"Ha, şu mesele… Ne zaman gelecek?"

"Bugün yarın gelir inşallah. Eli kulağındadır."

"Hadi hakkımızda hayırlısı…"

*

Resmi aracı bakımda olduğu için birkaç gündür kendi arabasıyla işe gidip geliyordu. Sabah 08.00'da evden çıkan Başkomiser Fatih, Küçükçekmece'deki yokuşta trafik sıkışınca tüm sürücüler gibi kendisi de mecburen yavaşladı. Dikiz aynasına baktığında yaklaşık yüz metre arkada, tamponundaki mavi kırmızı yanarlı sönerli -çakar lambalı- bir aracın emniyet şeridinden hızla yaklaştığını gördü. 'Nasıl olsa biraz çıngar çıkarmaya zamanım var.' diye düşünen Fatih, seyir halinde olduğu en sağ şeritle emniyet şeridini kontrollü bir biçimde ortaladı! Acı acı siren çalmaya devam eden arkadaki siyah renkli araç arada bir selektör de yapıyordu. Diğer araçlarla aynı hızda ilerleyen

Fatih ise arkasına iyice yanaşıp insanı sinir eden o garip sirene dokundukça dokunan arıza şoföre inadına yol vermiyordu. Çakar lambalı araç, nihayet bir fırsatını bulup Fatih'i solladı ve öne geçtikten hemen sonra sağa kıvrılarak yeniden emniyet şeridini işgal etti. Ancak, iki yüz metre ilerleyen siyah renkli araç aniden durdu! El frenini çeken takım elbiseli, kravatlı şoför hışımla indiği arabanın kapısını dâhi kapatmadan el kol hareketleri yapmaya başladı. Yanından geçen diğer araçların sürücülerine, "Geç, geç, geç… Çabuk olun, çabuk!" diye sertçe uyarılarda bulunan sözde bitirim adamın gözleri, aslında biraz evvel kendisine yol vermeyen aracı arıyordu.

Fatih'in, "Sabah neşemiz başlıyor." diye mırıldanarak yaklaştığında direkt olarak önüne çıkan deminki adam, bir eliyle polis rozetini gösterirken diğer eliyle de yol kenarını işaret etti. Emniyet şeridini keyfe keder işgal eden aracın tam arkasında durup dörtlülerini yakan Fatih, aşağıya inmeye tenezzül bile etmedi. Burnundan soluyan adam hızla yaklaşıp arabanın sol ön camını, sağ elinin parmaklarıyla sinirli sinirli tıkladı.

Fatih, açtığı camdan dışarıya doğru, "Ne var? Mesele nedir?" diye sorunca, gözleri çakmak gibi olan adam, "Ehliyet ve ruhsat." dedi.

"Nedenmiş o?" diye alaycı bir şekilde sordu Fatih. "Ne yapacakmışsın ehliyet ve ruhsatımı?"

"Uzatma… Evraklarını ver ve in aşağıya."

"Allah Allah! Hem de arabadan inecekmişim."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek kapı koluna yapışan adam, kapının kilitli olduğunu anlayınca, "Aç şunu!" diye bağırdı.

"Sebebini söylemezsen kapıyı da açmam, aşağı da inmem." diye karşılık verdi Fatih.

"Şu önündeki arabayı görmüyor musun?"

"Gayet iyi görüyorum."

"Resmi araç olduğunu anlamadın mı?"

"Anladım."

"O halde ne diye yol vermeyip efelik taslıyorsun?"

"Sen de ne diye emniyet şeridini işgal ediyorsun?"

"Sana mı soracağım?"

Fatih hiç istifini bozmadan arkasına yaslandı ve "Yeni yönetmelikten haberin yok galiba Memur Bey?" diye soruyla karşılık verdi.

Araçtaki adamın kendinden emin tavırları karşısında sinir katsayıları tavan yapan dışarıdaki aynasız, "Ne yönetmeliği… Başlarım şimdi yönetmeliğinden!" demesi bardağı taşıran son damla olmuştu! Aslında meslektaşına böyle davranmak istemezdi ama en son sarf ettiği edepsiz sözler kendisini çileden çıkartmaya yetmişti. Zaten öteden beri -ambulanslar ve itfaiye araçları hariç- emniyet şeridini işgal eden kim olursa olsun uyuz olurdu.

İçeriden düğmeye basarak kilidi açan Fatih, kapıyı aynı anda sert bir omuz hareketiyle dışarıya doğru ittirince, kapının çarptığı polis sendeler gibi oldu.

Arabadan inmeden kapıyı tekrar kapatırken, "Sabah sabah tepemin tasını attırma benim!" diye hiddetlendi. "Senin gibiler yüzünden meslekten soğuyacağım be adam!" diyerek mecburen çıkardığı polis rozetini muhatabının gözünün içine sokan Başkomiser Fatih, "Yönetmeliği bir kere olsun aç da oku!" dedi. "Ambulanslar ve itfaiye araçlarının haricinde emniyet şeridini hiçbir araç işgal edemez! Bir de göreve giden emniyet araçları…"

Neye uğradığını şaşıran genç polis, "İyi de Başkomiserim ben de göreve gidiyorum." deyince, "Ne görevi be…" diye hiddetlendi Fatih. "Belli ki akşamdan kalmışsın… Sabah da geç kalkmış, mesaiye yetişebilmek için emniyet şeridini keyfince kullanıyorsun, yalan mı? Hadi şimdi boşalt yolu da daha fazla bozmayayım fiyakanı."

Sabah sabah nasıl bir belaya çattığını anlayan delikanlı(!) polis,

"Özür dilerim Başkomiserim." diyerek iki adımda aracına atlayıp gazladı. Yirmi metre sonra sirenlerini kapatarak sola doğru kıvrıldı ve gözden kayboldu.

"Bizim teşkilat geçen yıl güzel bir uygulama başlatmıştı." diye söylendi Fatih. "Ana yolların kenarlarına belirli aralıklarla genç trafik polisleri yerleştirilmiş, bu sayede emniyet şeridi ihlalleri asgari düzeye düşürülmüştü. Aslında, emniyet şeridini işgal edenler için bir kamu spotu hazırlansa ne iyi olurdu." diye düşündü. "Bütün yazılı ve görsel medyada, 'Emniyet Şeridi Teröristleri' yaftasını kullansa hiç de fena olmaz yani."

*

Sahil yolu güzergâhını kullanarak Sultanahmet sapağından sola döndü. Aksaray'daki Emniyet Müdürlüğü'nden önce, saat 09.30 için dünden randevulaştığı Topkapı Sarayı Müze müdürü yardımcısı Suna Erzurumlu ile görüşmesi vardı.

Birkaç dakikalık karşılıklı hoş sohbetten sonra Başkomiser Fatih, "Sebebi ziyaretimi biliyorsunuz Suna Hanım." dedi.

"Tabii, buyurun birlikte geçelim ilgili bölüme." diyerek konuğuyla birlikte hareketlendi.

Osmanlı padişahlarının asırlarca arşınlamış oldukları taş döşeli, dar yolları adımlayarak, daha önce ekibiyle birlikte İstanbul Boğazı'nda bir gemiye yaptıkları baskında ele geçirmiş oldukları tarihi eserlerin sergilendiği bölüme vardılar.

"Çok güzel görünüyorlar Suna Hanım. Özel muhafazaya da almışsınız."

"Sayenizde Fatih Bey… Siz olmasaydınız şimdi kim bilir hangi ülkelerin müzelerini süslüyor olacaktı bu nadide parçalar?"

"Estağfurullah efendim. Biz vazifemizi yaptık. Artık bu paha biçilemez eserleri korumak da size düşüyor."

"Hiç merak etmeyin. Biliyorsunuz, müzemizin hemen her yerin-

de gündüz ve gece görüşlü, yüksek çözünürlüklü özel kameralar ve alarm sistemleri var."

"Evet biliyorum." diye karşılık verdi Fatih. "Ben artık gideyim Suna Hanım. Saat on buçuğa gelmiş. İlgilendiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim Fatih Bey, ne demek. Bir çayımı daha içseydiniz."

Müze Müdür Yardımcısı Suna Hanım'ın son teklifini, emniyete gitmesi gerektiğini söyleyerek kibarca geri çeviren Fatih, geldiği güzergâhı kullanarak teşkilata doğru yöneldi. Yenikapı'ya geldiğinde Aksaray sapağından sağa kıvrıldığında, güzergâhtaki trafiğin yoğun olmamasına şükretmişti. On dakika sonra aracını park edip Emniyet'ten içeri giren Fatih, asansör kullanmayı pek sevmediğinden dolayı doğruca merdivenlere yöneldi.

Odasının kapısını açtığı sırada cep telefonu çaldı. Arayan, Emniyet Müdürü Salih Bey'in yeni sekreteri Şeyda Hanım'dı. "Günaydın Fatih Bey. Müdür Bey sizi çağırıyor."

Başkomiser Fatih, müdürünün makamına girer girmez nahoş bir durum olduğunu hemen anlamıştı! Zira Salih Bey'in duruşu her zamankinden farklıydı. Pencere kenarında elleri cebinde ve ayakta bekleyen müdürün yüzünden düşen bin parçaydı âdeta.

Masasına yönelirken, "Gel evladım, otur şöyle." diye misafir koltuğunu gösterdi Fatih'e. Sekretere seslenip, "Şeyda, kızım bize iki çay getir. Bir süre telefon da bağlama." dedi.

"Hayırdır Müdür Bey?" diye şaşkınlık belirten Fatih, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

Salih Bey bir anda yüzünü cama doğru çevirip, "Ulan ben böyle işin!.." diyerek hiddetlendi.

"Salih Bey," dedi Fatih. "Bir kabahat mi işledim?"

"He ya, kabahat işlemişsin. Hem de çok büyük bir kabahat!"

"Ne cevap vereceğimi bilmiyorum Müdürüm. Zira suçumun ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Evladım," dedi Salih Bey. "Çetrefilli bir meseleyi, ta Doğu Anadolu'ya gidip, yetmedi şehirlerarasında mekik dokuyarak bir haftada çözmekten daha büyük bir kabahat mi olurmuş?"

Müdürünün bu kızgın haline pek anlam veremeyen genç adam, "İyice merak ettim şimdi." derken, masanın üzerindeki ağzı açık zarfla yanındaki resmi evrakı fark etti. "Ankara'dan kötü bir haber mi var yoksa?"

"Maalesef evladım..."

"Benimle mi ilgili?"

"Evet. Seninle ilgili."

"Nedir efendim?"

"Nasıl söyleyeyim oğlum. Bu yazı…" diyerek bir süre duraksayan Salih Bey, "Bu yazı, seni açığa almamız için İçişleri Bakanlığı'ndan gelmiş!" diye devam etti.

"Açığa almak mı?" diye şaşkınlığını ve üzüntüsünü gizleyemeyen Fatih, "Sebep neymiş Müdürüm?"

"Sebep yazmamışlar ki oğlum."

"Nasıl olur Salih Bey?"

"Al kendin oku." diyerek, Ankara'dan gelen yazıyı Fatih'e uzatan Emniyet Müdürü, yarısına inmiş çay bardağını da alarak masasından kalktı ve yeniden pencere kenarına geçerek dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Fatih'in bir solukta okuduğu tek sayfalık kâğıt, T.C. İçişleri Bakanlığı Müsteşarlığı'nın antetli kâğıdıydı:

'… İstanbul Emniyet Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Amiri Başkomiser Fatih Korkmaz hakkında, geçen yıl Erzincan'da yürütmüş olduğu olaydan dolayı soruşturma açılmıştır.

Söz konusu soruşturmanın selameti açısından adı geçen personele, ikinci bir emre kadar görevden el çektirilmesine; polis beylik tabancası ile polis rozetine el konulmasına…"

Pencere kenarında sinirli sinirli bir aşağı, bir yukarı ağır ağır gidip gelen Salih Bey, "Anladın mı şimdi niye kızdığımı?" diye seslendi Fatih'e.

"Anladım efendim." diye karşılık veren Fatih hiç tereddüt etmeden, önce belinden kılıfıyla birlikte beylik tabancasını, ardından da ceketinin iç cebinden polis rozetini çıkarttı. Yıldızlı ve yaldızlı rozeti silahın üzerine koyup her ikisini birlikte usulca Salih Bey'in masasının ortasına bırakıverdi. Silahın namlusunun yan tarafa çevrili olmasına özenle dikkat etti. Bir anda ayağa kalkıp toparlanan Fatih, tokalaşmak için elini uzatarak, "Bana müsaade Müdürüm." dedi. "Gidip özel eşyalarımı toplayayım bari."

"Hiçbir eşyanı toplamıyorsun evladım. Odan, masan; her şeyin yerli yerinde duracak. En kısa zamanda görevine döneceksin. Zira bu işin peşini asla bırakmayacağım."

"Ama efendim…"

"Uzatma Fatih! Ne diyorsam o. Say ki sana birkaç hafta izin vermişim. Git dinlen, ailenle vakit geçir."

"Peki müdürüm, siz nasıl derseniz."

Fatih'i kucaklayıp bağrına basan Salih Bey, "Sen hiç merak etme oğlum. Bizzat Ankara'ya gidip şu işin aslını astarını öğreneceğim." dedi.

Evladı gibi sevdiği delifişek polis şefini kapıya kadar geçiren Müdür Bey ona, "Fatih, sakın evdekilere bir şey belli etme ki çocukların moralleri bozulmasın." diye tembihte bulunmayı da ihmal etmedi.

*

Başkomiser Fatih Korkmaz, Aslı Güney olayı yüzünden teşki-

latta hiç kimsenin anlam veremediği bir şekilde açığa alınmış, kısa zamanda cinayetleri çözüme kavuşturduğundan dolayı sanki cezalandırılmıştı. Haber duyulur duyulmaz Emniyet'in koridorları adeta buz kesmişti. Personeli şaşkına çevirip bir o kadar da üzüntüye sevk eden bu haberi, Başkomiser Fatih'in yardımcısı Komiser Yusuf öğrenir öğrenmez çılgına döndü. Sinirinden bulunduğu katın koridorunun duvarlarını tekmelemeye, önüne çıkana bağırıp çağırmaya başladı. "Başkomiserime bu yapılır mı ulan?" diye bir yandan hayıflanırken, bir yandan da hıncından ağlıyordu.

Doğruca amirinin odasına gidip, "Haberi şimdi öğrendim abi. Geçmiş olsun, çok üzüldüm vallahi. Nasıl böyle bir şey yaparlar? Ben de istifamı veriyorum şimdi." diye seriye bağladı.

"Dur be oğlum. Hemen celallenme." dedi. "Gel otur şöyle. Sakinleş biraz."

"Nasıl sakinleşeyim amirim? Görmüyor musun sana yaptıklarını?"

"Vardır bir hayır Yusuf. Takma kafana."

"Çok rahatsın be abi. Ben sinirimden ağlıyorum."

"Hak, er veya geç ortaya çıkar Yusuf. Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler."

Arkadaşlarıyla vedalaşan Fatih'in, Emniyet'ten Vatan Caddesi'ne aracıyla öyle bir çıkışı vardı ki ana kapının dışında bekleyen trafik polislerinin, kendisini tanımasalar peşine düşmeleri işten bile değildi.

***

3

Geçmek bilmeyen günler

Ablası Havva, Öykü'den beş yaş büyüktü. İstanbul Çekmeköy'de, Çavuşbaşı yolu üzerinde ormana yakın müstakil bir evde oturuyordu. İkisi kız, biri erkek; üç çocuk annesi olan Havva Hanım'ın eşi Hakkı Bey, emekli banka müdürüydü. Bir yıllık evli olan büyük kızları Kübra, kocasının işi gereği Bursa'da oturuyordu ve ondan Damla adında minik bir kız torunları vardı. Küçük kızları Zeynep, henüz yirmi iki yaşındaydı ve Bursa Uludağ Üniversitesi mimarlık ikinci sınıfta okuyordu. Oğulları Serhat ise lise üçe gidiyordu.

İki aile uzun zamandır bir araya gelmemişti. Hakkı Bey, Çarşamba sabahı kahvaltı esnasında Havva Hanım'a, "Yahu hanım… Hazır bizim zehir hafiye de boşta, söyleyiver baldıza toplanıp bize gelsinler. Hem yeğenlerimi de özledim. Bacanakla şöyle biraz kafa dinler, ormanda yürüyüş yaparız." dedi.

"İyi fikir aslında." diye cevap veren Havva Hanım, bir yandan yakın gözlüğünü takarken diğer yandan da telefonuna uzanıverdi.

"Alo Öykü. Nasılsın canım?"

"Sağ ol ablacığım. Nasıl olalım, bildiğin gibi işte."

"Bu günler de geçer be kızım, sabredin. Bak ne diyeceğim..."

"Söyle ablacığım."

"Enişten sofrada sizden laflıyorduk. O da çok üzülüyor durumunuza. 'Çocuklara söyle bize gelsinler. Avcılar'ın o stresli ortamından kurtulup Çekmeköy'ün yeşillik diyarına atsınlar kendilerini. Birkaç gün dinlenip kendilerine gelirler,' diyor."

*

Hafta sonunu geçirmek üzere çocuklarla birlikte Öykü'nün ablasına misafirdiler. Misafirlikte de olsa sabah sporunu aksatmamaya özen gösteren Fatih, eşofmanlarının üzerine kalın montunu da giyerek sabah ezanından on dakika sonra evden çıktı. Gökyüzü, yaklaşık yarım saat sonra uykuya dalmaya hazırlanan yıldızlarla doluydu. Şu an buz gibi olan hava belli ki bugün de güneşli olacaktı.

Kapıdan dışarı adımını atar atmaz, yaklaşık yüz metre uzaklıkta, hafif rampalı orman yolunun kenarında bir araç silueti gözüne ilişti. İçinde insan olup olmadığını seçemediği araba, yolun sağa doğru kıvrılan virajında, sadece ön tarafı belli olacak şekilde duruyordu.

Çekmeköy Belediye Parkı'na doğru yönelen Fatih, çaktırmadan sol omuzundan hafifçe arkasını kolaçan ettiğinde yanılmadığını anladı! Az önce gördüğü araç kendisini takip ediyordu.

Belediye Parkı'na varması beş dakikasını almamıştı. Arada bir fırsatını bulup buralara geldikçe, Türkiye'deki birçok şehir belediyelerinin bile gıpta edeceği Çekmeköy Belediyesi'nin şahane parkında yürüyüş ve spor yapmayı çok seviyordu. Modern belediye binasının yanı sıra, alabildiğince geniş fakat sade parkın içerisindeki peyzaj düzenlemeleri de son derece güzeldi. Parkın etrafı da uzun ve harika bir yürüyüş parkuruyla çevrilmişti. Ortasında görme engelliler için hafif tırtıllı yol yapılmış kaldırımın genişliği yaklaşık iki metreydi. Parkın kaldırıma yakın kenarlarına dikilen ve boyları dört

beş metre, gövde genişlikleri ise yirmi santim civarında olan genç çınarların yapraklarının bir kısmı henüz dökülmemişti. Hafif engebeli ama çoğunlukla düz zeminli parktaki yemyeşil çimenler, yapraklarını dökmüş yaşlı ağaçlar ve kış çiçekleri arasındaki ahenk görülmeye değerdi. Fatih, bir gün Çekmeköy Belediye Başkanı'yla tanışıp sırf bu güzel park için teşekkür etmeyi bile düşünüyordu.

Sabah sporuna başlamadan önce parktaki ahşap banklardan birinde oturmuş derin derin düşünüyordu. Bütün bu olan bitene hiçbir anlam veremiyordu. Nasıl böyle bir şey olabilirdi ki? Ekibiyle birlikte aylardır peşinde olduğu uluslararası tarihi eser kaçakçılık şebekesini, nihayet Erzincan'a kadar gidip çökertmenin, orada işlenmiş olan cinayetleri çözüme kavuşturmanın ödülü(!) bu olmamalıydı. Hayıflanıyordu Fatih. Hayıflanıyordu ama "Bakalım bu işin altından neler çıkacak?" diye merak etmiyor da değildi doğrusu.

Yaşlı bir amcanın yaklaşarak selam vermesiyle dalmış olduğu düşüncelerden sıyrılan Fatih, adamın selamını alıp bankı kendisine bıraktı. Sonra montunu çıkartıp yanı başındaki bir ağacın budanmış dalına astı ve delicesine koşmaya başladı.

***

4

Metris Günlüğü - 1

Mahkûmiyet kararı için avukatı aracılığıyla temyize başvuran adam, hapiste kalmış olduğu süre içerisinde düzenli olarak günlük yazmaktaydı. On yıldan beri muzdarip olduğu kalp rahatsızlığını, doktoru ve kullanmış olduğu ilaçlar sayesinde kontrol altında tutabiliyordu. Ancak, hapse düştüğü son bir yıl içerisinde daha önce devamlı gittiği doktorundan mahrum kaldığı gibi, özel reçeteyle satın almış olduğu pahalı kalp ilaçlarından da yoksundu. Son dört ay içerisinde iki kez kalp spazmı geçirmişti. Birincisinde hapishanenin revirinden temin edilen dilaltı hapıyla kendine gelebilmiş olmasına rağmen, ikincisi çok daha ağırdı. Öyle ki, iki jandarma eşliğinde ambulansla Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin acil servisine son anda yetiştirilebilmişti. Yapılan ilk müdahalenin ardından hastanenin yoğun bakım ünitesinde üç gün kaldıktan sonra kardiyoloji servisine alınmıştı. Burada kapısında nöbetçiler olduğu halde beş gün boyunca yatmış, ancak toparlayabilmişti kendini. Cezaevi şartları işte…

Kalbindeki rahatsızlığına rağmen her sabah erkenden, kaldığı koğuşta kültürfizik hareketleri yapmaktan geri durmuyor, mümkün

olduğunca zinde kalmaya çalışıyordu. Çünkü buradan en kısa zamanda kurtulacağına dair hâlâ daha inancı vardı. Hafif sporun ardından terini silip atletini değiştiren adam, bir süre sonra küçük masanın başına geçiyor ve yaklaşık on beş dakika boyunca günlüğüne bir şeyler karalıyordu. Üst kısmında bir adet çekmecenin olduğu ahşap masanın alt tarafı iki kapaklı dolap şeklindeydi.

Adamın yazdığı günlüğün ilginç bir hikâyesi vardı… Kodese tıkıldıktan sonra ilk ziyaretine gelen kişiyle arasında şöyle bir konuşma geçmişti:

"Eğer buraya tekrar yolunuz düşerse sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"İsteyeceğiniz şeye bağlı. Malûm, cezaevi kuralları var."

"Sadece, günlük tutabilmek için birbirinin aynı iki adet defter istiyorum. Kapakları siyah renkli olursa sevinirim."

"Bu kolay. Neden iki tane peki? Hem de birbirinin aynı!"

"Nedenini sormayın. Getirir misiniz?"

"Sanırım halledebilirim. Ama siz bana hiç yardımcı olmadınız. Sorduğum sorulara dişe dokunur cevaplar alamadım."

"Nasıl olsa buradaki günlerim uzun sürecek. Günün birinde belki istediğiniz cevapları alabilirsiniz."

Üç gün sonra istediği defterlerle yeniden çıka gelen ziyaretçisine şaşırmış ama çok sevinmişti. Kendisine, "Beni kırmadığınız için size çok teşekkür ederim." dedi.

"Bu defterler sizin için çok mu önemli?" diye soran muhatabını, "Hem de çok." şeklinde cevapladıktan sonra vedalaşıp ayrıldılar.

Misafirinin getirmiş olduğu defterler, getirenin önemli biri olduğu için güvenlikte problem olmamıştı. Elindeki kırtasiye poşetini ilgili nöbetçilere öylesine gösterip, "Günlük tutmak için sıradan defter." demişti.

Mahkûm, defterlerden birini gardiyanların görebileceği şekilde elinde tutarak koğuşuna dönerken, diğerini ise dışarıdan bakıldığında belli olmayacak şekilde elbisesinin altından pantolonuyla vücudu arasına sıkıştırmış, kimse de bir şey anlamamıştı.

Zaman zaman koğuşlarda yapılan kontrollerde tüm eşyalar olduğu gibi, adamın tutmuş olduğu günlük de elden geçirilip inceleniyordu. Hapishanede geçirmiş olduğu günlerle ilgili anılarını aktardığı iki yüz yapraklı, orta boy defterin kapağı siyah renkliydi. Hapse girmeden önceki hayatından da çeşitli kesitleri yazdığı defterinin yarısını çoktan geçmişti. Daha önce yaptığı işlerle ilgili ve cezaevine düştükten sonra başından geçen olayları ve hatıralarını aktardığı günlüğünde yeni bir sayfa daha açtı. Yaklaşık yirmi günden beri hiç kimse ziyaretine gelmediği için gardiyanın, "Ziyaretçin var." diye seslenmesine şaşırmıştı doğrusu.

Mahkûm, tutukluların ziyaretçileriyle görüşebilmeleri için özel olarak düzenlenmiş bölmeye geldiğinde, misafiri onu bekliyordu.

Karşısındakine, "Kaç gündür nerelerdeydiniz?" diye sitem etti.

"Ancak halledebildik görüşmeyi beyefendi. Cezaevinin trafiği bu aralar çok yoğun olduğundan işi sıkı tutuyorlar."

"Neyse, öyle olsun bakalım. Bu arada, istediğim kalp ilacını getirdiniz mi?"

"Getirdim."

"Nasıl başardınız?"

"Ee, biraz forsumuzu kullandık. 'Bunlar benim kullandığım ilaçlar, yanımdan ayırmıyorum,' deyince sorun çıkarmadılar."

"Forsunuzu mahkemelerde de kullansanız ya… Temyiz duruşmasına şunun şurasında ne kaldı?"

"Merak etmeyin efendim, sizi buradan çıkartacağız. Bu sefer Türkiye'nin en iyi ceza avukatlarından birini ayarladık."

"İşi sıkı tutuyorsunuz yani."

"Öyle."

"Sizi son kez uyarıyorum. Söyle o baştakilere, eğer önümüzdeki ilk duruşmada özgürlüğüme kavuşamazsam, özgürlüklerini ellerinden alırım!"

"Yapmayın beyefendi. Biraz daha sabredin lütfen."

"Artık tahammülüm kalmadı dostum. Söylediklerimi harfi harfine kodamanlarına iletmeni istiyorum." dedikten sonra, oturduğu sandalyeden öfkeyle kalkan mahkûm, "Gardiyan!" diye seslendi. "Görüşme bitmiştir. Koğuşa dönmek istiyorum."

***

5

Komiser Yusuf'un yeni görevi

Amirinin açığa alınmasından sonra yeni bir haftaya moralsiz ve mecalsiz merhaba diyen Komiser Yusuf, sabahın bu erken vaktinde masasının üzerinde duran zarfa pek anlam veremedi.

Yüksek sesle, "Ne oluyoruz yahu. Bizi de mi şutladılar yoksa?" diye kendi kendine konuştu. "Çok da umurumdaydı sanki. Amirim gibi bir adamı harcadıktan sonra beni de harcamışlar çok mu yani."

Koltuğuna oturup, mesaiye gelirken köşedeki poğaçacıdan almış olduğu iki sade poğaçanın birinden ısırıp çayını yudumladı. Bir süre sonra bardağı ve poğaçayı bırakıp zarfa uzandı. "Hadi hayırlısı!" diyerek ucundan yırttı. Kâğıdı zarftan çıkarıp hızlıca göz attı. Resmi yazıda kendisi için bir terfi, bir de atama vardı. Komiser Yusuf, artık Başkomiserdi. Yeni unvanına çok sevinmişti ama yazının ikinci kısmını okuduğunda bu sevinci kursağında kalmıştı!

"Bu da ne demek oluyor şimdi!" diye, yüksek sesle mırıldanarak arkasına yaslandı. Bir süre öylece kaldı. Kalkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra Emniyet Müdürü Salih Bey'in sekreteri Şeyda Hanım'ın odasında aldı soluğu.

Sekretere, "Günaydın. Müdür Bey odasında mı?" diye sordu.

"Odasında. Sizi bekliyordu zaten."

"Beni mi bekliyordu?"

"Evet. Geldiğinizi haber vereyim."

"Peki."

Bu duruma pek anlam veremeyen Komiser Yusuf, sekreterin odasında ayakta beklerken, "Allah, Allah!" dedi. "Bakalım daha ne gibi sürprizlerle karşılaşacağız?" diye düşündü.

Sekreterin, "Buyurun Yusuf Bey. Müdür Bey sizi bekliyor." diyen sesiyle toparlandı.

Emniyet Müdürü Salih Yazıcı, "Bak evladım," dedi Yusuf'a. "Biliyorsun hassas bir süreçten geçiyoruz. Cinayet Büro Amiri Adana'ya tayin oldu. Onun yerine de Fatih geçecekti. Ama son günlerde yaşadığımız olayların seyrini de biliyorsun."

"Biliyorum Müdürüm."

"Bu yüzden Cinayet Büro Amirliği'ne geçici olarak seni tayin ettik."

"Salih Bey ben bu görevi kabul edemem."

"Nedenmiş o evladım?"

"Fatih Başkomiserime ayıp olur."

"Bak Yusuf. Hayat devam ediyor… İşler beklemez, kadrolar boş kalmaz. Teşkilat bu göreve seni layık gördü."

"Ama efendim…"

"İtiraz istemiyorum Başkomiser! Hem, yazıda da yazdığı gibi geçici olarak atandın. O koltuğun asıl sahibi en kısa zamanda dönecek ve yine birlikte çalışmaya devam edeceksiniz."

"Emredersiniz Müdürüm." diyerek hafifçe boynunu büken Yusuf, "Fatih Başkomiserimin durumuyla ilgili bir gelişme var mı efendim?" diye sordu.

"Var, var. Bugün öğlen Ankara'ya uçuyorum. Emniyet Genel Müdürü'yle görüşeceğiz."

"İnşallah güzel haberlerle dönersiniz efendim."

"İnşallah… Hadi Yusuf, işler bizi bekliyor. Doğru yeni görevinin başına…"

"Emredersiniz Müdürüm."

**

Sıkı bir sabah koşusunun ardından, montunu astığı ağacın dalından alarak eve doğru yöneldi. İnsana saç baş yoldurmakta mahir olan İstanbul trafiği, özellikle sabah saatlerinde iyice keşmekeşe dönüşüyordu. Şile istikametinden gelerek Avrupa yakasına geçmek isteyen kimi sürücüler, Çavuşbaşı sapağından girip orman yolunu kullanıyorlardı. Kavacık üzerinden FSM Köprüsü'ne bağlanarak bir nebze olsun TEM'i by-pass etmek isteyen araçların arasına dalarak yolun karşı tarafına geçti. Seri adımlarla yürüyerek terini soğutmamaya çalışırken arada bir çeşitli kültürfizik hareketleri yapmaktan da geri durmuyordu. Başını öne arkaya eğip sağa sola çevirdiği esnada çaktırmadan arkasına göz atıyor, hâlâ daha kendisini takip eden aracı kontrol ediyordu. Fatih, eve yaklaşık beş yüz metre kala birden ormanın içerisine doğru kıvrılan patika yola dalarak gözden kayboldu. Yan camları koyu film kaplı beyaz renkli otomobilin içerisinde biri şoför iki kişi vardı. Araç patika yolun ağzına gelip durduğunda sağ taraftaki çam yarması kılıklı adam kapıyı açarak doğruca Fatih'in peşine takıldı. Şoför ise aracın el frenini çektikten sonra aşağıya inip, eli belinde(!) pürdikkat ayakta beklemeye koyuldu.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki aracın başında bekleyen adam, "Dur yapma. Ah!" diye bağıran bir ses işitti. Silahına davranıp sesin

geldiği yöne doğru hareketlenen adam, daha elli metre gitmeden yerde boylu boyunca uzanmış, yarı baygın bir şekilde yatmakta olan arkadaşını gördü.

Üzerine doğru eğilip, "Birol… Birol ne oldu sana? Cevap versene oğlum, ne oldu burada? Başkomiser nerede?" diye seslendi.

Gözlerini hafifçe aralamaya çalışan, elmacık kemiği morarmış Birol, "Ar… Arkanda…" dediği anda ani bir hareketle doğrulup arkasına dönen diğer adam çok geç kalmıştı… 1.84 boyundaki Fatih, yolun üzerine paralel şekilde uzanmış, yerden yaklaşık üç metre kadar yükseklikteki ağaç dalına ayaklarını sarıp ters bir şekilde aşağıya doğru sarktı.

Kollarıyla yakalayıp kavradığı adamın boğazını sıkarken, "Söyle lan kimsiniz?" diye kükredi. "Ne arıyorsunuz burada. Kim taktı sizi peşime?"

Can havliyle elindeki silahı fırlatıp Fatih'in kollarına yapışan adam neredeyse nefes alamayacak duruma gelmişti ki yerde yatan Birol fersiz bir şekilde, "Ölecek abi, bırak onu. Emniyetteniz, Salih Müdürüm gönderdi bizi," demesin mi?

"Niye söylemiyorsunuz oğlum. Az daha elimden bir kaza çıkacaktı."

"Daha ne kazası çıkacaktı Başkomiserim. Neredeyse tahtalıköyü boyluyorduk."

"Demek, Salih Müdürüm taktı sizi peşime ha."

"Evet abi… 'Fatih Başkomiserinizi aman sıkı koruyun. Düşmanı çok bu aralar,' diye tembihledi bize."

"Belli belli nasıl sıkı koruduğunuz?" diye takılmadan edemedi genç polislere.

*

İki bacanak kahvaltıdan sonra cam kenarındaki berjer koltuklara geçmiş, hem kahvelerini yudumluyor hem de Fatih'in az önceki

macerasından laflıyordu. Çavuşbaşı'ndaki orman manzaralı müstakil evin salonunda devam eden koyu sohbette söz, ister istemez Fatih'in görevden alınmasına sebep olan ama ikisinin de hiçbir anlam veremediği soruşturmaya geldi.

"Var mı yeni bir gelişme delifişek?" diye sordu bacanak Hakkı.

Kahvesinden son yudumu alan Fatih, kendisinden yaşça büyük olan bacanağını, "Yok abi. Bekliyoruz işte." diye cevapladı. "Bünyamin dayımla bizim Müdür Salih Bey bugün Ankara'da buluşup Emniyet Genel Müdürü'yle görüşeceklermiş."

"Oo, desene büyük randevu varmış."

"Öyle gibi."

"Salih Müdürü bilemem ama Bünyamin dayının elinden bir şey kurtulmaz. Bürokraside çok güçlü tanıdıkları var. Bak göreceksin en kısa zamanda çözecek bu işi."

"İnşallah. Ben zaten torpil veya başka bir şey istemiyorum abi. Neyse hakkımdaki suçlama bileyim. Mahkemeyse mahkeme, aklanıp kurtulayım."

"Haklısın."

"Gerekirse basarım istifayı. Deliyim, biliyorsun."

"Bilmez miyim bacanak. Ama dur, hemen celallenme. Bekle biraz. Sabır…"

Bacanağıyla sohbet esnasında, Fatih'in cep telefonu çaldı. Arayan, eski yardımcısıydı.

"Merhaba Yusuf. Ne yapıyorsun, işler ne âlemde?"

"Fena sayılmaz… Müdür Bey aradı mı seni?"

"Yoo, hayırdır!"

"Arayacağını söylemişti de."

"Konu neydi Yusuf?"

"Neyse amirim. Salih Bey'den duysan daha iyi olur."

"Çatlatma adamı oğlum. Söyle işte. Madem meraklandırdın…"

"Teşkilatta yeni gelişmeler oldu."

"Ne gibi?"

"Bana terfi geldi abi."

"Vaay, Yusuf Başkomiserim. Yakışır."

"Allah razı olsun amirim."

"Artık, 'amirim' yok Yusufum. Eşit sayılırız. Hem, biz böyle açıktayken…"

"O nasıl söz abi. Hiç öyle şey olur mu? Sen her zaman benim amirimsin."

"Sağ olasın kardeşim."

Yusuf, bir baba gibi bilip saydığı Fatih'e, kendisinin Cinayet Büro Amirliği'ne atandığını söyleyemedi. Yutkundu ve "Bir emrin var mı amirim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim aslanım. Sorman bile yeterli."

"Ne demek abi. Görüşmek üzere."

"Bir dakika Yusuf..."

"Dinliyorum amirim."

"Az önce, 'Teşkilatta yeni gelişmeler oldu,' demiştin.

"Evet abi."

"Ama henüz birinden bahsettin!"

Telefonun diğer ucundaki Yusuf bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şey… Başka yok amirim. Onu söyleyecektim işte." diyebildi ancak.

"Yok, yok. Dilinin altında bir bakla var gibi." diye karşılık veren Fatih'e, "Abi çıkmam gerek. Acil anons var da." diye kaçamak cevap verdi Yusuf. "Sonra görüşelim mi?"

"Neyse, nasılsa öğrenirim yakında. Hadi şimdilik kolay gelsin."

dedi Fatih.

Bir süre sonra, "Serhat, aslanım!" diye hole doğru yeğenine seslendi Fatih. "Bugünkü gazeteleri getiriver bize oğlum. Orada portmantonun üzerinde olmalı."

Yeğeninin getirdiği gazetelerden birini alıp arkasına yaslanan Fatih, her zamanki gibi önce bulmaca sayfasını açıp pencerenin kenarındaki mavi tükenmez kaleme uzanıverdi.

Gazeteye öyle bir dalmıştı ki hanımının yanına geldiğinden haberi olmamıştı. Koltuğun arkasına geçen Öykü ne zaman ki omuzlarına dokunup masaj yapmaya başladı, "Sen miydin hayatım?" dedi. "Geldiğinin farkında değilim… Oo, bacanak şekerlemeye başlamış bile."

"Ne o hayatım, haberlere dalmışsın yine."

"Sorma be Öykü… Şu üçüncü sayfa haberine canım çok sıkıldı. Baksana çocuk daha lise sonda okuyormuş. Bizim Burak ve Serhat'ın yaşlarında sayılır."

"Bakayım, ölmüş mü? Ah yavrum, hayatının baharındaymış daha."

"Gencecik bir fidan şofben zehirlenmesine kurban gitmiş maalesef. Bu insanlar nasıl böyle ihmalkâr davranabiliyorlar anlamıyorum doğrusu." diye söylenen Fatih'in telefonu yeniden ötmeye başlamıştı.

"Alo."

"Merhaba Fatih. Geçmiş olsun, çok üzüldüm doğrusu."

"Merhaba Kevin. Sen de duydun demek."

"Bu sabah sizin Yusuf'tan öğrendim. Meselenin aslı neymiş?"

"Ben de bilmiyorum ki. Daha doğrusu kimsenin bir şey bildiği yok."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun dostum?"

"Henüz bir şey yapmayı düşünmüyorum. Şimdilik dinleniyorum. Çok yorulmuştum zaten."

"Baksana Fatih! İstersen kaç gel İngiltere'ye. Şöyle biraz gezip tozar, Londra'nın altını üstüne getiririz. Ne dersin?"

"O kadar da uzun boylu değil Kevin. Hem şimdilik Türkiye'den ayrılmam isabetli olmaz. Malûm, soruşturma var."

"Neyse, sen bilirsin adamım. Gelsen iyi olurdu aslında. Var mı bir isteğin buralardan?"

"Teşekkür ederim arkadaşım."

Fatih, İngiltere'de dil eğitimi aldığı dönemde arkadaşı Kevin'in evinde kalmıştı. Bugün İngiliz Polis teşkilatı Scotland Yard'da önemli polis şeflerinden olan Kevin, öğrencilik yıllarında İngiltere'de okurken eğitiminin son sınıfında Türkiye'ye gelmişti. O yıl tanışan iki arkadaş, yılsonuna kadar aylarca Ankara'da aynı bekâr evini paylaşmışlar, okul bitince de Kevin ülkesine dönmüştü.

***

6

Patron arıyor

Metris'teki mahkûmu ziyaret eden adam, cezaevinin karşısındaki mezarlığın önüne park ettiği son model, beyaz renkli, spor otomobiline atlayıp gaza bastı. Üç yüz metre ilerledikten sonra FSM Köprüsü-Ankara yazan tabeladan sağa saparak otobana girdi. Yaklaşık iki kilometre yol almıştı ki çalan telefonuna bakmak için emniyet şeridi üzerinde kenara çekip aracının dörtlülerini yaktı. Aramayı cevaplamak üzere akıllı telefonunun yeşil açma tuşunu başparmağıyla yana doğru kaydırmadan önce, "Beyefendi yine ne istiyor acaba?" diye mırıldandı.

"Alo, buyurun saygıdeğer efendim."

"Görüşme nasıl geçti?"

"Beyefendi, bu seferki görüşme diğerlerinden biraz farklıydı."

"Nasıl yani? Anlamadım!"

"Adamımız kendisini yalnız ve sahipsiz bıraktığımıza inanıyor. Size de çok içerlemiş."

"Bak sen. Ee?"

"Sanırım geçirmiş olduğu rahatsızlıklar üzerinde biraz etki bırakmış. Biliyorsunuz birkaç kez ağır kriz atlattı. Ölümlerden döndü."

"Geç bunları..."

"Haddinden fazla alınganlık gösteriyor. Çok mızmızlandı bu defa."

"Neler anlattı?"

"Eğer ilk temyiz duruşmasında beni kodesten çıkartamazsanız büyük patron için hiç de iyi olmaz dedi. Bildiği her şeyi yetkili makamlara anlatmakla tehdit etti bizi."

"Desene, yüz verdikçe astarını istemeye başladı. İyice çizmeyi aştı bunak herif."

"Fikriniz nedir beyefendi?"

"Bir an önce bu işi halletmek lazım."

"Yani?"

"Ne yapıp edip o delinin konuşmasını engellemeliyiz... Ceza avukatıyla görüştün mü?"

"Görüştüm efendim."

"O ne diyor peki? İlk duruşmada adamı hapisten çıkarma şansı var mıymış?"

"Maalesef çok zor olduğunu söyledi."

"Çattık..."

***

7

Kadim dost Cüneyt

Trabzon Emniyet Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürü Başkomiser Cüneyt Sever, kadim dostu Başkomiser Fatih'in başına gelenlerden dolayı son derece üzgündü. Arkadaşının açığa alındığından daha ilk gün haberi olan Cüneyt, hemen telefona sarılmış ve onu teselli etmeye çalışmıştı. İşlerinin yoğunluğundan bir türlü İstanbul'a gelmeye fırsat bulamamış, bu zor günlerinde eski dostunun yanında olamamıştı. Akşam mesai bitimine doğru eve dönerken aradığı Fatih, daha ilk çalışta açmıştı telefonunu.

"Alo devrem. Merhaba."

"Merhaba Cüneyt, nasılsın?"

"Beni boş ver şimdi. Asıl sen nasılsın? Ne yapıyorsun?"

"Teşekkür ederim. Daha iyiyim."

"Var mı Ankara'dan bir haber?"

"Henüz yok devrem."

"Günlerin nasıl geçiyor Fatih? Senin gibi yerinde duramayan deli biri için zordur sanırım."

"Zor oluyor tabii. Kafayı yememek için bol bol gezip tozuyorum, spor yapıyorum."

KANLI İCAT

GENÇOSMAN DENİZCİ

Banyodan sonra aynanın karşısına geçip saçlarını kurularken içeriden bir tıkırtı işitti! Terliklerini giyip salona adım attığı anda gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış, donup kalmıştı! Elinde soğuk bir demir aletle karşısında dikili duran kişiyi gören zavallı genç, gerisin geriye kaçarken dudaklarının arasından son bir cümle çıkmıştı:
"Aman Allah'ım! Bu nasıl olur?"

Genç bir mucit, uluslararası enerji şirketi ve kan davası...

İstanbul Cinayet Büro Amiri Başkomiser Fatih yine suçluların peşine düşüyor, gizemli cinayetleri aydınlatmaya çalışıyor.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511580

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari